

sygn. akt **II Cz 1164/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat - Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2014 r. w Szczecinie

sprawy ze skargi dłużnika R. D. działającego przez kuratora M. M.

na postanowienie z dnia 14 stycznia 2014 r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O.w sprawie sygn. akt Km 3757/12 w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego i obciążenia nimi dłużnika

przy udziale wierzyciela Gminy M. S. – Zarząd (...) w S.

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 22 maja 2014 r. sygn. akt VI Co 539/14

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. w punkcie 2 zmienić postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O.z dnia 14 stycznia 2014 r., sprostowane postanowieniem z dnia 5 marca 2014 roku, sygn. Km 3757/12 o tyle tylko, że:

a) w punkcie 2 obniżyć koszty postępowania do kwoty 3 909,90 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) eliminując koszt związany ze zleceniem poszukiwania majątku dłużnika oraz obniżając koszt tytułem opłaty stosunkowej do kwoty 154,04 zł (sto pięćdziesiąt cztery złote cztery grosze), przy jednoczesnym wskazaniu, iż podstawę naliczenia opłaty stanowi przepis art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji a także poprzez obniżenie sumy należnej wierzycielowi od dłużnika do kwoty 3 755,86 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy);

b) w punkcie 4 poprzez wskazanie, iż niewykorzystana przez wierzyciela zaliczka podlegająca zwrotowi wynosi 848,22 zł (osiemset czterdzieści osiem złotych dwadzieścia dwa grosze);

c) w punkcie 5 poprzez obniżenie sumy, do której zapłaty wezwany został dłużnik do kwoty 3 909,90 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy),

oddalając skargę dłużnika w pozostałym zakresie;

2. uchylić postanowienie w punkcie 3;

II. oddalić zażalenie wierzyciela w pozostałej części;

III. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniewego.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt II Cz 1164/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt VI Co 539/14, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zwolnił dłużnika R. D.w całości od kosztów sądowych w sprawie (pkt 1), zmienił pkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O.z dnia 14 stycznia 2014r. i pkt 1 postanowienia z dnia 05 marca 2014r. w sprawie sygn. akt Km 3757/12 w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego, w ten sposób, iż w całości kosztami postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 3757/12 obciążył wierzyciela oraz uchylił pkt 5 postanowienia z dnia 14 stycznia 2014r. i pkt 2 postanowienia z dnia 05 marca 2014r. (pkt 2) oraz nakazał pobrać od wierzyciela Gminy M.S.– Zarząd (...)w S.na rzecz (...)– (...)–(...)kwotę100 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, od których dłużnik został zwolniony.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż kurator dłużnika R. D.pismem z dnia 07 lutego 2014r. wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O.w sprawie sygn. akt Km 3757/12, tj. na postanowienie z dnia 14 stycznia 2014r. w przedmiocie ustalenia kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji. Sąd I instancji dodał, że wskazanym postanowieniem Komornik Sądowy na podstawie przepisu art. 825 pkt 1 k.p.c. umorzył wszczęte przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne, ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji w sprawie w wysokości 4.893,65 zł, w tym i w całości obciążył nimi dłużnika oraz orzekł o obowiązku ich zwrotu na rzecz wierzyciela do kwoty 4.585,56zł, a ponadto zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy, wezwał dłużnika do zapłaty komornikowi kwoty 4.893,65 zł w terminie 7 dni pod rygorem jej wyegzekwowania z majątku dłużnika oraz zwrócił wierzycielowi niewykorzystana część zaliczki w kwocie 18,52 zł. Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, iż postanowieniem z dnia 5 marca 2014 r. Komornik Sądowy na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. sprostował pkt 2 postanowienia o umorzeniu postępowania na wniosek wierzyciela z dnia 14 stycznia 2014 r. w ten sposób, że ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji w sprawie w wysokości 4.123,44zł i w całości obciążył nimi dłużnika oraz orzekł o obowiązku ich zwrotu na rzecz wierzyciela do kwoty 3.815,35zł, wezwał dłużnika do zapłaty komornikowi kwoty 4.123,44zł w terminie 7 dni pod rygorem jej wyegzekwowania z majątku dłużnika, zwrócił wierzycielowi niewykorzystana część zaliczki w kwocie 788,73zł, a w pozostałym zakresie postanowienie o umorzeniu na wniosek wierzyciela pozostawił bez zmian.

Sąd I instancji zaznaczył, że dłużnik nie kwestionuje wysokości ustalonych kosztów postępowania egzekucyjnego, lecz zasadność obciążenia nimi dłużnika.

Sąd I instancji stwierdził, iż zgodnie z art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji, przy czym z brzmienia powyższego przepisu wynika, iż koszty te muszą być niezbędne i celowe. Zdaniem Sądu I instancji przepis ten wprowadza odmienną regulację od unormowania rządzącego zwrotem kosztów w procesie, w którym podstawowe znaczenie ma zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd I instancji dodał jednak, że odmienna regulacja zawarta w przepisie art. 770 k.p.c. nie oznacza całkowitego wyłączenia stosowania przepisów dotyczących zwrotów kosztów w procesie do zwrotu kosztów egzekucji.

Nadto Sąd I instancji dodał, że ocena zasadności obciążenia dłużnika kosztami zbędnej egzekucji należy w tym wypadku do sądu rozpoznającego skargę wniesioną przez dłużnika w trybie art. 767 k.p.c., gdyż dłużnik, który wywiązuje się ze swoich obowiązków zgodnie z treścią tytułu wykonawczego, nie może być pozbawiony możliwości obrony swych praw w toku postępowania egzekucyjnego.

Zdaniem Sądu I instancji wykładnia gramatyczna przepisu art. 770 k.p.c. wskazuje, iż wierzyciel może domagać się zwrotu kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji, a niezbędność kosztów egzekucji niewątpliwie łączy się z celowością wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

W świetle okoliczności rozpoznawanej sprawy, w ocenie Sądu I instancji, na tym etapie postępowania uznać należy, iż skarżący wykazał, iż już w chwili wszczęcia postępowania czynności komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym w związku z ubezwłasnowolnieniem częściowym dłużnika, zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się o tym dowiedzieć (fakt znany erga omnes) i nie składać wniosku egzekucyjnego, a tym samym dłużnik nie dał powodu do wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego ze względu na brak możliwości na dobrowolną realizację obowiązku świadczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym.

O kosztach sądowych postępowania skargowego Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 113 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd I instancji wskazał, iż skarga dłużnika okazała się zasadna, stąd też była podstawa do obciążenia wierzyciela kosztami sądowymi, od których dłużnik został zwolniony.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł wierzyciel zaskarżając je w całości i wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez oddalenie skargi jako całkowicie bezzasadnej ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie skargi do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów art. 770 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 49 ust 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji poprzez błędne przyjęcie, iż komornik nieprawidłowo obciążył dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego w sytuacji gdy w niniejszej sprawie wszczęcie postępowania egzekucyjnego uznać należało za celowe oraz naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że dłużnik wykazał, iż już w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego czynności komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym, zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się o tym dowiedzieć i nie składać wniosku egzekucyjnego.

W uzasadnieniu wierzyciel wskazał, iż rzeczywiście egzekucja jest celowa tylko wówczas, gdy podejmowane przez komornika czynności mają wpływ na sprawne zaspokojenie wierzyciela i są zgodne z przepisami prawa egzekucyjnego, a dłużnik nie powinien być obciążony kosztami, jeśli nie dał podstawy do wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel zaznaczył jednak, iż w niniejszej sprawie dłużnik pomimo wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia nie wydał dobrowolnie lokalu oraz nie uiścił wynikających z niego kosztów, a więc na chwilę wszczęcia przez powoda egzekucji dłużnik w sposób dobrowolny nie spełnił ciężącego na nim świadczenia, zatem wszczęcie postępowania egzekucyjnego było jak najbardziej zasadne i celowe.

Wierzyciel wskazał, iż obciążenie wierzyciela kosztami wymaga ustalenia, iż wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się dowiedzieć o niecelowości egzekucji. Dodał, że w niniejszym stanie faktycznym brak jest podstaw żeby stwierdzić, że wierzyciel w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego wiedział o przyczynach mogących doprowadzić do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego lub mógł się o nich dowiedzieć gdyż postanowienie o ustanowieniu kuratora dla osoby częściowo ubezwłasnowolnionej, czyli R. D. zapadło w dniu 3 czerwca 2013 r. i dopiero wówczas wierzyciel miał realną możliwość powzięcia wiedzy o fakcie częściowego ubezwłasnowolnienia oraz chorobie dłużnika bowiem fakt taki, w ocenie wierzyciela, wbrew twierdzeniu Sądu I instancji nie jest faktem znanym erga omnes. Wierzyciel wskazał, iż wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie kosztów postępowania sądowego w dniu 13 września 2012 r. oraz następnie pismem z dnia 8 marca 2013 r. wniósł o jej rozszerzenie w przedmiocie opróżnienia i wydania spornego lokalu z czego wynika, iż oba wnioski złożone zostały przez wierzyciela jeszcze przed ustanowieniem przez Sąd kuratora dla częściowo ubezwłasnowolnionego dłużnika.

Zdaniem wierzyciela nie sposób się zgodzić z argumentacją Sądu I instancji, iż fakt ubezwłasnowolnienia dłużnika a tym bardziej fakt istnienia podstaw do jego ubezwłasnowolnienia w postaci choroby jest faktem znanym erga omnes gdyż osoby cierpiące na schizofrenię paranoidalną często funkcjonują w społeczeństwie w sposób w miarę normalny natomiast zaostrzenia choroby występować mogą w różnych często oddalonych od siebie okresach czasu, zatem osoby mające niewielki kontakt z taką osobą nie zawsze mogą sobie zdawać sprawę z jej choroby, a ponadto wierzyciel jest osobą zupełnie obcą w stosunku do dłużnika w związku, z czym kontakty z dłużnikiem ograniczone są głównie do spraw związanych ze spornym lokalem.

Ponadto wierzyciel wskazał, iż wierzyciel wszczął postępowanie w zakresie egzekucji kosztów procesu w kwocie 320 zł oraz kosztów postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności jeszcze przed orzeczeniem przez Sąd Okręgowy w Szczecinie ubezwłasnowolnienia tj. w dniu 13 września 2012 r. (z akt sprawy wynika, iż postanowienia w przedmiocie uznania R. D. zapadło dnia 20 września 2012 r.), w związku z tym nie można uznać, iż wszczęta w dniu 13 września 2013 r. egzekucja była niecelowa gdyż wówczas postępowanie w sprawie o ubezwłasnowolnienia dłużnika nie było jeszcze zakończone prawomocnym orzeczeniem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wierzyciela okazało się uzasadnione w całości co do kwestionowanego obciążenia skarżącego kosztami postępowania egzekucyjnego; nie zasługiwało natomiast w całości na uwzględnienie w zakresie wysokości kosztów postępowania, jakie powinien ponieść dłużnik.

W postępowaniu egzekucyjnym, w miejsce występującej w procesie reguły rozstrzygnięcia o kosztach w zależności od wyniku sprawy (art. 98 i nast. k.p.c.), obowiązuje zasada zwrotu przez dłużnika wierzycielowi kosztów celowych, tj. niezbędnych do przeprowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.). Koszty postępowania egzekucyjnego przed komornikiem ustala sam komornik. Koszty ściągają się wraz z egzekwowanym roszczeniem.

Zasada ta oznacza, że dłużnik ponosi koszty egzekucji, ale tylko w zakresie kosztów, które są zarazem niezbędne i celowe, a zatem wprost zmierzają do wyegzekwowania konkretnego świadczenia. Przepisy III części Kodeksu postępowania cywilnego nie regulują natomiast sytuacji dłużnika w przypadku egzekucji wszczętej niecelowo w zakresie żądania zwrotu kosztów takiej egzekucji. Dłużnik może jedynie w drodze skargi na czynność komornika kwestionować rozstrzygnięcie organu egzekucyjnego w zakresie obciążenia go kosztami egzekucyjnymi.

W postępowaniu egzekucyjnym, na zasadzie art. 13 § 2 k.p.c., mają jednakże odpowiednie zastosowanie również unormowania odnoszące się do kosztów postępowania rozpoznawczego, zawarte w przepisach 98 k.p.c. i nast. Przepisy o procesie, jeśli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, stosuje się zatem odpowiednio do innych rodzajów postępowań, a więc również do postępowania egzekucyjnego. Pomimo, więc tego, że komornik jest zobowiązany stosować zasadę wyrażoną w art. 770 k.p.c., to już sąd rozpoznający skargę na czynność komornika nie jest pozbawiony możliwości posiłkowania się w odpowiednim zakresie przepisami Kodeksu postępowania cywilnego o zwrocie kosztów procesu.

Oznacza to, że w przypadku stwierdzenia przez sąd przy rozpoznaniu skargi na czynność komornika, że postępowanie egzekucyjne zostało w całości wszczęte niecelowo i bezzasadnie sąd jest uprawniony do zmiany postanowienia komornika i obciążenia kosztami wierzyciela.

Zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie przyjmuje się, że egzekucja jest celowa tylko wówczas, gdy podejmowane przez komornika czynności mają wpływ na sprawne zaspokojenie żądania wierzyciela. W wypadku żądania przez wierzyciela dokonania czynności, które nie były niezbędne, wierzyciel powinien liczyć się z tym, że koszty te nie mogą obciążać dłużnika. Powyższe jest konsekwencją uznania, iż to wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego i to na jego wniosek i w oparciu o przedłożony przez niego tytuł wykonawczy Komornik wszczyna postępowanie egzekucyjne. Również sposób egzekucji określa wierzyciel. Wszczynając więc postępowanie egzekucyjne

wierzyciel działa na własny rachunek i na własne ryzyko. Kwestię celowości prowadzenia egzekucji w danej sprawie należy jednak oceniać indywidualnie, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy.

Przesłanka „niecelowego wszczęcia egzekucji” nie została w przepisach zdefiniowana. Niemniej ugruntowany jest pogląd, iż postępowanie egzekucyjne jest niecelowo wszczęte, jeżeli już w chwili złożenia wniosku egzekucyjnego czynności podejmowane przez komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym, zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku egzekucyjnego mógł się o tym dowiedzieć i nie składać wniosku egzekucyjnego. Taka sytuacja zachodzi na przykład, gdy dłużnik przed złożeniem wniosku egzekucyjnego spełnił świadczenie będące przedmiotem egzekucji, czy też, gdy wierzyciel wszczyna egzekucję przeciwko dłużnikowi, który zmarł przed złożeniem wniosku egzekucyjnego. Niecelowość przeprowadzenia egzekucji zachodzi także wtedy, gdy brak było podstaw do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji z uwagi na to, że wierzyciel wykorzystał tytuł wykonawczy już wcześniej skonsumowany, tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności albo jeżeli wierzyciel wszczął egzekucję z majątku dłużnika, choć posiadał zastaw zabezpieczający pełne zaspokojenie roszczenia chyba, że egzekucja skierowana była do przedmiotu zastawu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia (...))Istotnym pozostaje, że jeżeli niecelowość wszczęcia postępowania istniejąca od początku, w związku z niezgodnością egzekucji z przepisami prawa, ujawniła się dopiero po czasie, to nie wpływa to na zmianę oceny o niecelowości takiej egzekucji. Sąd Okręgowy podkreśla jednakże, że zawinienie wierzyciela przy wszczęciu takiego postępowania pozostaje bez znaczenia dla oceny przesłanki celowości.

W niniejszej sprawie wierzyciel wszczął egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi. Tytuł ten nie został pozbawiony wykonalności ani też nie utracił mocy w żaden inny prawem przewidziany sposób. Roszczenie stwierdzone tytułem wykonawczym – w zakresie świadczenia niepieniężnego – zostało wykonane dobrowolnie przez dłużnika po wszczęciu egzekucji i po wezwaniu go przez Komornika, co w okolicznościach niniejszej sprawy nie było kwestionowane.

Sąd pierwszej instancji uzasadniając swoją decyzję co do konieczności obciążenia wierzyciela kosztami prowadzonej egzekucji wskazał błędnie na przepis art. 49 ust. 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, który to przepis w ogóle nie mógł być zastosowany przynajmniej w odniesieniu do umorzenia postępowania w zakresie egzekucji roszczenia niepieniężnego. Wskazując na możliwe przypadki uznania wszczętej egzekucji za niecelową, Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie już w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego czynności komornika nie mogły doprowadzić do zrealizowania obowiązku objętego tytułem wykonawczym w związku z ubezwłasnowolnieniem częściowym dłużnika zaś wierzyciel jeszcze przed złożeniem wniosku mógł się o tym dowiedzieć. Tymczasem analiza akt postępowania wskazuje, iż wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony został przed wydaniem postanowienia o ubezwłasnowolnieniu częściowym dłużnika. Co więcej, samo wydanie takiego postanowienia ma charakter konstytutywny i działa ex nunc co oznacza, iż obowiązuje od chwili wydania. Orzeczenie zapadłe przeciwko ubezwłasnowolnionemu przed datą ubezwłasnowolnienia uznać należy za ważne i skuteczne. Przedstawiciel ubezwłasnowolnionego w niniejszej sprawie nie podjął zresztą żadnych czynności w celu wyeliminowania z obrotu prawnego tytułu wykonawczego. Nie sposób także zakładać, jak to uczynił w sposób całkowicie dowolny Sąd pierwszej instancji, iż wierzyciel o toczącym się postępowaniu o ubezwłasnowolnienie wiedział, skoro takowe toczyło się bez jego udziału.

Uznając, iż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy brak podstaw do uznania, iż egzekucja wszczęta została niecelowo, nie ma podstaw do odstąpienia od zasady obciążenia dłużnika kosztami jej prowadzenia. Dodatkowo wskazać należy, że wyrok Sądu stanowiący podstawę egzekucji zapadł w dniu 13 czerwca 2007 roku, zaś postanowieniem z dnia 24 lipca 2007 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Do daty wszczęcia postępowania egzekucyjnego upłynął okres 5 lat, w toku których dłużnik mógł i powinien spełnić obowiązek nałożony na niego tymże tytułem wykonawczym. Nie sposób jest więc uznać, że egzekucja została wszczęta niecelowo. Okoliczności powołane w skardze dotyczące stanu zdrowia dłużnika są natomiast udokumentowane dokumentami pochodzącymi z lat 2013 – 2014.

Dokonując kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia Sąd Okręgowy dokonał częściowej weryfikacji wysokości wskazanych przez komornika kosztów. Zmiana dotyczy kosztów związanych z wynagrodzeniem za poszukiwania majątku dłużnika oraz opłaty stosunkowej.

Dla pobrania przez komornika opłaty za poszukiwanie majątku dłużnika (art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji) konieczne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek. Po pierwsze, poszukiwanie majątku dłużnika musi odbywać się na podstawie otrzymanego przez komornika od wierzyciela zlecenia poszukiwania majątku dłużnika w trybie art. 797¹ k.p.c., po drugie komornik obowiązany jest pobrać od wierzyciela opłatę stałą na poszukiwanie majątku, wreszcie komornik winien podjąć skuteczne działania, które faktycznie doprowadziły do odnalezienia majątku dłużnika. Tymczasem w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie wystąpiła ostania z wymienionych przesłanek. Akta sprawy nie noszą śladów tego by organ egzekucyjny poza standardowo wykonywanymi czynnościami podejmował dodatkowe konkretne działania. W konsekwencji ujęcie w kosztach postępowania egzekucyjnego opłaty za poszukiwanie majątku dłużnika - w wysokości 59,49 złotych uznać należało za nieprawidłowe.

W przypadku natomiast opłaty stosunkowej podstawę do jej pobrania stanowić powinien przepis art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji skoro doszło do umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela. Minimalna opłata w takiej sytuacji wynosić powinna równowartość 1/20 przeciętnego wynagrodzenia (zgodnie z ustawą z dnia (...)) Z treści art. 49 ust. 2 ustawy nie wynika, aby pobranie opłaty w przypadku umorzenia postępowania na żądanie wierzyciela było uzależnione od motywów rezygnacji z dalszego prowadzenia egzekucji.

Zatem koszty egzekucji zamykają się kwotą 3 909,90 zł. Kwota stanowiąca równowartość nadpłaconej opłaty stałej oraz zaliczki na poczet wydatków do kwoty 58,85 zł winna zostać zwrócona wierzycielowi. Zaliczka podlegająca zwrotowi wierzycielowi wynieść powinna 848,22 zł. W związku z brakiem podstaw do obciążenia wierzyciela nieuiszczoną opłatą od skargi (skarga niemal w całości nie została uwzględniona) rozstrzygnięcie w punkcie 3 postanowienia należało uchylić.

Mając na uwadze powyższe należało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzec jak w punkcie I i II sentencji.

W punkcie III Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przyjmując, iż skarżącego należy potraktować jako wygrywającego postępowanie w całości bowiem jego żądanie nie zostało uwzględnione tylko w niewielkim zakresie i to nie naruszającym jego interesów w żaden sposób. Na poniesione przezeń koszty złożyła się opłata od zażalenia – 30 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w stawce minimalnej – 60 zł obliczonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia (...)w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez (...)kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. (...))

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

-(...)

3. (...)

4. (...)